

## 1504

## ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych od niektórych odszkodowań.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 35 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządza się zaniechanie ustalania zobowiązań podatkowych w związku z odszkodowaniem należnym w myśl art. 161—167 kodeksu zobowiązań.

§ 2. Zarządza się umorzenie wymierzonego a jeszcze nie uiszczanego podatku przypadającego od odszkodowań wymienionych w § 1.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: K. Dąbrowski

## 1505

## ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 20 sierpnia 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Przemysłu Skórzanego.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Przemysłu Skórzanego, zwany dalej w skrócie „Instytutem“.

§ 2. Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Zadaniem Instytutu jest prowadzenie w dziedzinie technicznej, organizacyjnej i ekonomicznej prac naukowo-badawczych, mających na celu postęp techniczny i gospodarczy w przemyśle skórzanym.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad Instytutem sprawuje Minister Przemysłu Lekkiego przez Centralny Zarząd Przemysłu Skórzanego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania Instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków Instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Lekkiego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonywania zadań planowych:

1) Laboratorium Technologii Garbarstwa w Warszawie,

2) Laboratorium Przemysłu Skórzanego w Łodzi,

3) Laboratorium Technologii Obuwniczej w Chełmku oraz maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt objęte spisem inwentarza, sporządzonym na dzień 1 listopada 1951 r.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 20 sierpnia 1951 r.

Minister Przemysłu Lekkiego: w z. J. Grzymek

## 1506

## ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU I KONTRAKTACJI

z dnia 10 listopada 1951 r.

w sprawie sposobu ważenia zwierząt rzeźnych na miejscach obrotu oraz mięsa w obrocie hurtowym.

Na podstawie art. 4 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 135) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ważenia zwierząt rzeźnych w miejscach obrotu oraz mięsa w obrocie hurtowym dokonują wagowi wyznaczeni przez uprawnione do tego przedsiębiorstwa, czynne w obrocie zwierzętami rzeźnymi i mięsem. Przedsiębiorstwa te wyznaczają na wagowych własnych pracowników bądź zaangażują osoby z poza grona własnych pracowników.

2. Uprawnień wymienionych w ust. 1 udziela Minister Handlu Wewnętrznego.

3. Kandydat na wagowego powinien wykazać dostateczną umiejętność ważenia oraz znajomość niezbędnych przepisów o miarach i narzędziach mierniczych, potwierdzoną przez właściwy urząd miar.

4. Wagowi składają przed prezydium właściwej powiatowej (miejskiej) rady narodowej przyrzeczenie następującej treści:

„Przyrzekam na powierzonym mi stanowisku wagowego obowiązki swe sprawować sumiennie, uczciwie, dokładnie i bezstronnie i w ten sposób godnie sprostać pokładanemu we mnie zaufaniu społecznemu“.

§ 2. Ważenie powinno być dokonywane na wagach zalegalizowanych zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 3. Dostarczanie towaru do wagi powinno odbywać się stosownie do przepisów regulaminu obowiązującego w miejscach obrotu bądź też zgodnie z umową stron biorących udział w obrocie.

§ 4. 1. We wszystkich fazach obrotu zwierzęta powinny być zasadniczo ważone pojedynczo.

2. W obrocie dokonywanym poza miejscem skupu łączne ważenie zwierząt tego samego rodzaju jest dozwolone jedynie w przypadku, gdy należą one do jednej klasy, nabywane są przez jednego odbiorcę i sprzedawane przez jednego sprzedawcę za zgodą obu stron (sprzedawcy i odbiorcy).

§ 5. W obrocie hurtowym mięso każdego rodzaju i klasy należy ważyć oddzielnie.

§ 6. Stronom przysługuje prawo sprawdzenia wycarowania oraz wagi i wyników zważenia towaru.

§ 7. Reklamacje z powodu niewłaściwego zważenia powinny być natychmiast po zważeniu towaru kierowane do zarządzającego miejscem obrotu, który obowiązany jest przeprowadzić niezwłocznie ponowne ważenie. Przed ponownym zważeniem towar nie może być wpisany do listy wagowej.

§ 8. 1. Zainteresowani w obrocie kwestionujący rzetelność wagi i odważników mogą wystąpić do właściwego urzędu miar z wnioskiem o dokonanie ekspertyzy.

2. Na zabezpieczenie pokrycia kosztów ekspertyzy wnioskodawca powinien złożyć zaliczkę w wysokości określonej przez urząd miar.

3. O ile ekspertyza wykaże, że waga i odważniki są rzetelne, koszty ponosi strona, która zażądała ekspertyzy, w przeciwnym zaś razie — posiadacz narzędzi mierniczych.

4. Przepis ust. 3 nie narusza w niczym odpowiedzialności, jaką ponosi posiadacz nierzetelnej wagi i odważników, stosownie do dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o organach administracji miar oraz o miarach i narzędziach mierniczych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 195).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 2 tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. S. Ochab

Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji  
w z. S. Lindberg

## 1507

### ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 11 grudnia 1951 r.

w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów w niektórych dziedzinach medycyny.

W celu podniesienia poziomu świadczeń udzielanych pracującym, podniesienia kwalifikacji zawodowych lekarzy oraz przyspieszenia procesu uzyskiwania tytułu lekarza specjalisty w określonych dziedzinach medycyny — na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 458) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Specjalizacja jest jedno- lub dwustopniowa.

2. Jednostopniowa specjalizacja dotyczy następujących dziedzin medycyny: 1) chirurgii dziecięcej, 2) neurochirurgii, 3) urologii, 4) anestezjologii, 5) chirurgii klatki piersiowej, 6) ortopedii z chirurgią urazową, 7) chirurgii szczękowej, 8) analityki.

3. Dwustopniowa specjalizacja dotyczy następujących dziedzin medycyny: 1) chorób wewnętrznych, 2) ftizjatrii, 3) chorób chirurgicznych, 4) ginekologii i położnictwa, 5) laryngologii, 6) radiologii, 7) pediatrii, 8) okulistyki, 9) psychiatrii, 10) anatomo-patologii, 11) dermatologii, 12) neurologii, 13) epidemiologii, 14) higieny.

§ 2. 1. Uznanie lekarza za specjalistę następuje na podstawie egzaminu złożonego przed komisją egzaminacyjną (§ 14).

2. Egzamin na specjalistę polega na wykazaniu się przez lekarza znajomością teoretyczną i praktyczną danej dziedziny medycyny.

§ 3. Do egzaminu na specjalistę może przystąpić lekarz, który wykonywał zawód w danej specjalności przez okres i na zasadach określonych w dalszych przepisach, a ponadto uzyskał pozytywną opinię kierownika specjalizacji.

§ 4. 1. Wykonywanie zawodu przez lekarza, odbywającego specjalizację, polega na spełnianiu czynności, przewidzianych programem ustalonym przez Ministra Zdrowia dla każdego rodzaju specjalności.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, lekarz powinien spełniać w klinikach, placówkach naukowo-badawczych bądź w zakładach leczniczych o wysokim poziomie specjalistycznym, których wykaz ustala Minister Zdrowia.

3. Komisja egzaminacyjna może zaliczyć lekarzowi na poczet wymaganego w danej specjalności okresu

wykonywania zawodu pracę, wykonywaną w innych zakładach niż określone w ust. 2, jeżeli w czasie wykonywania tej pracy lekarz składał co 6 miesięcy kolokwia w jednym z zakładów wymienionych w ust. 2 wskazanym przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (wydział zdrowia), w której lekarz jest zarejestrowany.

§ 5. Czas wykonywania zawodu (§ 4 ust. 1) wynosi przy specjalizacji w zakresie:

|                                  | miesiące |
|----------------------------------|----------|
| 1) chirurgii dziecięcej          | 60       |
| 2) neurochirurgii                | 60       |
| 3) urologii                      | 54       |
| 4) anestezjologii                | 36       |
| 5) chirurgii klatki piersiowej   | 54       |
| 6) ortopedii z chirurgią urazową | 60       |
| 7) chirurgii szczękowej          | 24       |
| 8) analityki                     | 24       |

§ 6. Czas wykonywania zawodu (§ 4 ust. 1) wynosi przy specjalizacji w zakresie:

|                              | na I stopniu:<br>miesiące | na II stopniu:<br>miesiące |
|------------------------------|---------------------------|----------------------------|
| 1) chorób wewnętrznych       | 24                        | 36                         |
| 2) ftizjatrii                | 24                        | 24                         |
| 3) chorób chirurgicznych     | 36                        | 36                         |
| 4) ginekologii i położnictwa | 36                        | 24                         |
| 5) laryngologii              | 24                        | 24                         |
| 6) radiologii                | 24                        | 36                         |
| 7) pediatrii                 | 24                        | 36                         |
| 8) okulistyki                | 24                        | 24                         |
| 9) psychiatrii               | 24                        | 24                         |
| 10) anatomo-patologii        | 24                        | 36                         |
| 11) dermatologii             | 24                        | 24                         |
| 12) neurologii               | 24                        | 24                         |
| 13) epidemiologii            | 12                        | 24                         |
| 14) higieny                  | 12                        | 24                         |

§ 7. Lekarz odbywający specjalizację obowiązany jest:

- 1) brać udział w posiedzeniach naukowych organizowanych w zakładzie, w którym wykonuje zawód,